

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero viisitoista

Jeff Pippenger

2025-12-21

पंद्रहवाँ नंबर

Katson, että neljän sukupolven vertauskuvan yhteyden ymmärtäminen myöhäissateen sanomaan on tärkeää, jotta olisi paras mahdollinen toivo tunnistaa Joelin kirjan ensimmäisen luvun neljän avaavan jakeen merkitys. Joel laulaa viinitarhan laulun, mutta hänen avaussäkeistönsä on liiton profeetallinen yhteys neljään sukupolveen.

Ja hän sanoi Abramille: Tiedä varmasti, että sinun jälkeläisesi joutuvat muukalaisiksi maahan, joka ei ole heidän omansa, ja he palvelevat sen asukkaita; ja nämä sortavat heitä neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sen jälkeen he lähtevät sieltä suuren omaisuuden kanssa. Mutta sinä saat mennä isiesi tykö rauhassa; sinut haudataan korkeassa iässä. Mutta neljännessä sukupolvessa he palaavat tänne takaisin, sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täyttynyt. 1. Mooseksen kirja 15:13–16.

Tämä katkelma on se ennustus, joka täyttyi Mooseksen elämän kautta. Kun Joelin kirja aloittaa viinitarhan laulun viittaamalla neljään sukupolveen, joissa tuho asteittain voimistuu, se asettaa Joelin kirjan yhteyteen profeetallisen neljännen ja viimeisen sukupolven kanssa. Tuo sukupolvi on Pietarin ”valittu sukupolvi”, joka on kutsuttu pimeydestä Hänen ”ihmeelliseen valkeuteensa”. Heidät asetetaan vastakohtaksi sukupolviselle vastinparilleen, jota kuvataan käärmeitten sukupolvena. Tuo neljäs ja viimeinen sukupolvi esitetään Johanneksessa, joka on niiden sadan neljänsännen neljän tuhannen vertauskuva, jotka ”ovat kutsutut, ja valitut, ja uskolliset.”

Kutsutut 9/11:ssä, valitut keskiyön huudossa ja uskolliset sunnuntailakikriisissä, aivan kuten leeviläiset olivat uskollisia Aaronin ja Jerobeamin kultaisen vasikan kapinoissa. Ne sielut, jotka puhdistetaan hopean tavoin Malakian kolmannessa luvussa, ovat leeviläisiä, jotka valitaan keskiyön huudon sanoman aikana, sillä sinetöiminen toteutetaan Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä ja sen kautta.

Edellisessä artikkelissa toimme esiin piirteitä Mooseksen historiasta, jonka sisar White osoittaa olevan Raamatun profetian alfa ja joka profeetallisesti liittyy Kristukseen Raamatun profetian omegana. Mooses on peruskivi ja Kristus on huippukivi. Molemmat ovat synnistä vapauttamisen vertauskuvia, niin kuin sitä kuvaa Egyptistä vapautuminen Mooseksen kautta. Kuitenkin kaikki ne Jumalan voiman ilmaukset, jotka tapahtuivat Mooseksen käsien kautta, jäivät kauas jälkeen siitä, mitä tapahtui, kun Kristus vahvisti liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi. Mooses on alfa ja Kristus on omega, ja omega on luku ”22” ja alfa on luku ”1”.

Mooseksen kohdalla havaitsemme, että vapautus, joka läpäisee hänen profeetallisen todistuksensa, on asetettu veden yhteyteen. Hänen vapautumisensa Niilin vedestä syntymänsä hetkellä oli Nooan arkissa olemisen esikuva. Kaste Punaisellamerellä vastaa Nooaa ja niitä kahdeksaa arkissa olijaa,

mikä puolestaan vastaa Joosuan kastetta Jordanjoessa, jonka Kristus toisti aivan samassa paikassa. Mooseksen todistus alkaa vapautuksella Niilijoella ja päättyy Jordanin rannoille. Kristuksen kaste oli Hänen voitellunsa todistaa kolmen ja puolen vuoden ajan, joka johti Hänen kuolemaansa, jota kuvattiin edeltä käsin Hänen kasteensa alussa. Hänen ylösnousemuksessaan oli muutama pisara aina täydelliseen vuodatukseen helluntaina saakka.

Jumalan liittolupaus ihmiskunnalle alkaa Nooasta, ja Hänen liittolupauksensa valitulle kansalle Abrahamin kautta täyttyi Mooseksen myötä. Mooses, alfa, esikuvasi Jeesusta, omegaa, joka oli tuleva ja vahvistava liiton ”monille”, ei vain valitulle kansalle. Kristuksen esikuvana Mooseksen syntymä liittyy Nooalle annettuun liittoon, jonka merkinä on sateenkaari kaikille ihmisille. Mooses liittyy myös valitulle kansalle annettuun liittoon, jonka merkinä on ympärileikkaus valittua kansaa varten. Mooseksen liittotyö kohdistui ”moniin”, ei pelkästään valittuun kansaan. Ellei näin olisi ollut, heitä ei olisi alinomaa vaivannut sekakansa.

Kaikkien Mooseksen elämän läpi kuvattujen erilaisten ”pelastuksen vetten” keskellä Jordanjoen Bethabaran kaste yhdistää muinaisen Israelin liittohistorian alun Luvatussa maassa sen historian loppuun, sillä viikolla, jolloin Kristus vahvisti liiton monien kanssa. Kristuksen kaste on yhdenmukainen muinaisen Israelin kasteen kanssa, ja molemmat tarinat puhuvat Hänen ylösnousemuksestaan, kun Hän hengitti muutamia sadepisaroita ennen runsaita sateita helluntaina viisikymmentä päivää myöhemmin. Koko alfa- ja omegaviiva Mooseksen ajoista Kristukseen saakka kuvataan pelastuksen vesissä.

Opettaessaan näitä opetuslapsia Jeesus osoitti Vanhan testamentin tärkeyden todistuksena Hänen tehtävästään. Monet tunnustautuvat kristityt hylkäävät nyt Vanhan testamentin väittäen, ettei siitä ole enää mitään hyötyä. Mutta sellainen ei ole Kristuksen opetus. Niin suuresti Hän arvosti sitä, että Hän eräässä yhteydessä sanoi: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, eivät he usko, vaikka joku nousisi kuolleista.” Luuk. 16:31.

”Kristuksen ääni puhuu patriarkkojen ja profeettojen kautta Aadamista alkaen aina ajan viimeisiin tapahtumiin saakka. Vapahtaja ilmaistaan Vanhassa testamentissa yhtä selvästi kuin Uudessa. Profeetallisen menneisyyden valo tuo Kristuksen elämän ja Uuden testamentin opetukset esiin selkeydessä ja kauneudessa. Kristuksen ihmeet ovat todiste hänen jumaluudestaan; mutta vielä vahvempi todiste siitä, että hän on maailman Lunastaja, löytyy, kun Vanhan testamentin profetioita verrataan Uuden testamentin historiaan.” Alfa ja omega, osa 5, s. 799.

Joelin kirjaa käsittelevissä artikkeleissa olemme ”verranneet Vanhan testamentin profetioita Uuden testamentin historiaan” sekä myös nykyajan hengellisen Israelin historiaan. Olipa kyse Vanhan tai Uuden testamentin kirjoituksista taikka niiden kolmen enkelin historiasta, joka alkoi vuonna 1798, kaikki nämä linjat esitetään ”Kristuksen äänenä”. Raamatun ja Profetian Hengen kirjoitettu todistus on Kristuksen ääni, ja Kristuksen ääni on Hänen äänensä, joka on Jumalan Sana.

Jumalan sanan ”ääni” on Jumalan sanoma sellaisena kuin se on esitetty Hänen kirjoitetussa Sanassaan. Hänen sanomansa viimeisinä päivinä on myöhäissateen sanoma, johon sisältyy varhaissade, jota sitten seuraavat varhais- ja myöhäissade yhdessä, Joelin mukaan.

Ilmestyksensaaaja Johannes edustaa sitä sataneljääkymmentäneljää tuhatta, jotka palaavat vanhoille poluille, sillä hän kuulee takanaan ”äänen”. Tuo takaa kuuluva ”ääni” on Kristuksen ääni ”Aadamin päivistä” alkaen.

Ja minä käännyin katsomaan sitä ääntä, joka puhui minulle. Ja käännyttyäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa. Ilmestys 1:12.

Tämä jae merkitsee katkoa ensimmäisessä luvussa, sillä edelliseen jakeeseen saakka Johannes oli saarella, jonka nimi on Patmos, mutta jakeessa kaksitoista hän kääntyy, ja siitä eteenpäin Johannes on taivaallisessa pyhäkössä. Kääntyessään hän tekee niin, koska jakeessa kymmenen hän oli kuullut äänen takanaan.

Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan äänen, joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä se niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:10, 11.

Johannes edustaa niitä, jotka kuulevat Kristuksen äänen takanaan. Hän kuulee Jeremian pasuunasanomien palata vanhoille poluille, poluille, joilla jumalattomat kieltäytyivät kulkemasta, sekä varoituspasuunan, jota he kieltäytyvät kuuntelemasta. Johannes kuunteli, ja ääni hänen takanaan ilmoitti olevansa Alfa ja Omega — Hän, joka havainnollistaa uutta polkua vanhan polun avulla.

Ja seitsemän lampunjalan keskellä ihmisen Pojan kaltainen, yllään pitkä vaate jalkoihin asti, ja rinnoilta vyötettynä kultaisella vyöllä. Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkeat niin kuin villa, valkeat kuin lumi, ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki; ja hänen jalkansa hienon vasken kaltaiset, ikään kuin ne olisivat ahjossa hehkuviksi poltetut; ja hänen äänensä niin kuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti terävä kaksiteräinen miekka; ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se paistaa voimassansa. Ilmestys 1:13–16.

Jakeessa kaksitoista Johannes kääntyy ympäri ja näkee näyn Kristuksesta, jonka sisar White rinnastaa siihen Kristus-näkyyn, joka Danielilla oli, ja joka on sama näky, joka Jesajalla, Jeremialla, Hesekielillä ja Paavalilla oli.

Hartaalla kaipauksella odotan sitä aikaa, jolloin helluntaipäivän tapahtumat toistuvat vielä suuremmassa voimassa kuin tuolla kerralla. Johannes sanoo: ”Minä näin toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa kirkastui hänen kirkkaudestaan.” Silloin, niin kuin helluntain aikana, ihmiset kuulevat heille puhuttavan totuuden, kukin omalla kielellään.

”Jumala voi puhalttaa uutta elämää jokaiseen sieluun, joka vilpittömästi haluaa palvella Häntä [Aadam ja Hesekielin luutten laakso], ja voi koskettaa huulia alttarilta otetulla palavalla hiilellä [Jesaja] ja saattaa ne tulemaan kaunopuheisiksi Hänen ylistyksessään. Tuhannet äänet täyttyvät voimalla julistaa Jumalan sanan ihmeellisiä totuuksia. Sarmaltava kieli vapautetaan [Jesajan toinen kieli], ja arat tehdään vahvoiksi antamaan rohkea todistus totuudesta. Auttakoon Herra kansaansa puhdistamaan sielun temppelin kaikesta saastaisuudesta [Malakian leeviläiset] ja

säilyttämään niin läheinen yhteys Häneen, että he voisivat olla osallisia myöhäissateesta, kun se vuodatetaan.” Review and Herald, 20. heinäkuuta 1886.

Näky, jota tarkastelemme, sisältää kuvauksen Kristuksen äänestä. Kun Johannes kääntyy ja kuulee Kristuksen äänen, se on kuin ”paljojen vetten” pauhu. Kun Kristuksen ääni puhuu Hänen liitostaan ihmisten tai valitun kansan kanssa, se liittyy paljoihin vesiin. Danielin seitsemännen luvun kautta yhdeksännen luvun sanoma avattiin vuonna 1798, ja sitten vuonna 1989 Danielin kymmenennen luvun kautta kahdennentoista luvun sanoma avattiin. Vuosi 1798 liittyy Ulaijoen ääneen, ja vuosi 1989 on Hiddekeljoen ääni.

”Valo, jonka Daniel sai Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Uulain ja Hiddekelin, Sinearin suurten virtojen, rannoilla, ovat nyt täyttymässä, ja kaikki ennustetut tapahtumat toteutuvat pian.” Testimonies to Ministers, 112.

Jordanvirta on muinaisen Israelin alfa-liittohistorian ja omega-liittohistorian välinen yhdistävä side. Sana Jordan merkitsee ’laskeutujaa’ ja edustaa Kristusta, ’suurta laskeutujaa’.

Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli: Hänellä, joka oli Jumalan muotoinen, ei ollut saaliinaan pitää kiinni siitä, että oli Jumalan vertainen, vaan hän tyhjensi itsensä ja otti palvelijan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi; ja havaittuna olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. Filippiläiskirje 2:5–9.

Jordan-joki edustaa Kristusta, ”suurta alasastujaa”, ja Jordan on yhteys Jumalan valitun kansan alfa- ja omegahistorian välillä, kansan, jolle annettiin viinitarha hoidettavaksi. Mooseksen vapautuksen vedet edustavat Kristuksen ääntä, joka voidaan kuulla, jos sielu vain kääntyisi ympäri kuullakseen ”äänen takanaan”, ja ääni, jonka se silloin kuulisii, on — monien vetten ääni. Nooan vedenpaisumuksesta Jerusalemin hävitykseen vuonna 70 jKr. vapautuksen vedet asetetaan esiin tienviitoiksi Jumalan liittokansalle. Nuo tienviitat edustavat Jumalan lopullisen liittokansan, sadanneljähenkymmenenneljäntuhannen, sisäistä historiaa. Vesi, joka antaa Jordanjoelle sen veden, saa alkunsa kasteesta ja lumesta, jotka kerääntyvät Hermonin vuorille, ja nämä muodostavat Jordanjoen latvavedet.

Daavidin matkojen laulu. Katso, kuinka hyvää ja suloista on, että veljekset asuvat sovussa yhdessä! Se on kuin kallisarvoinen voide pään päällä, joka valuu partaan, Aaronin partaan, ja valuu hänen vaatteittensa liepeisiin asti; kuin Hermonin kaste, kuin kaste, joka laskeutuu Siionin vuorille; sillä siellä Herra on säätänyt siunauksen, elämän iankaikkisesti. Psalmi 133:1–3.

Nuo vedet synnyttävät myös Panin luolan, syvän altaan, joka sijaitsee luolassa Danielin 11:13–15:n Paniumissa ja Pietarin päivinä Kesarea Filippissä. Jordanjoen latvavedet synnyttävät myös Panin luolan saatanallisen altaan. Monien vetten ääni osoittaa, että Kristuksen ja Saatanan välinen suuri taistelu sai alkunsa Hermonvuorten korkeilla vuorenhuipuilla.

Ja minä sanon sinulle myös: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit sitä voita. Matteus 16:18.

Nimi ”Hermon” merkitsee ”pyhä, vihitty, omistettu tai erotettu”, ja se on taivaan vertauskuva, kaiken veden lähde ja suuren taistelun alku, sellaisena kuin sitä edustivat ”helvetin portit”, nimitys, jonka Jeesus liitti Panin luolaan ollessaan Kesareassa Filippin alueella. Tässä yhteydessä Simon Barjonan nimi muutettiin Pietariksi. Simon merkitsee ”se, joka kuulee”, ja Barjona merkitsee ”kyyhkysen poika”. Simon oli sen sielun vertauskuva, joka kuuli Jeesuksen kasteen sanoman, jota edusti Pyhä Henki kyyhkysen muodossa. Kristuksen kasteen sanoman kuulijana Pietari muuttuu, edustaen 144 000:ta. Pietari sinetöitiin ollessaan Paniumissa, mikä on Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeet kolmestatoista viiteentoista.

Hermonin vesiltä virtaava Jordan-joki, Kristuksen vertauskuva — suuri alasastuja — päättää matkansa Kuolleeseenmereen. Taivaasta, missä elämän kaste saa alkunsa, Kristus astui alas ristin kuolemaan, jota Kuollutmeri edustaa. Kuolleenmeren rantaviiva on maan syvin paljastunut maa-alue. Alaspäin virtaava Jordan-joki laskeutuu maan alimmalle vedenpinnan tasolle, niin kuin Kristus laskeutui kuolemaansa ristillä. Elämän vedestä kuoleman veteen Jordan-joki kuvaa Kristuksen alasastumista taivaasta ristille.

Raamatun profetian tärkeät teemat liittyvät veteen, ja Raamatun profetia on Kristuksen ääni, joka on paljojen vetten ääni. Babylonin portto istuu paljojen vetten päällä, ja Eufratin vedet kuivataan, jotta idän kuninkaille valmistettaisiin tie, ja kauppiaat ja kuninkaat seisovat loitolla ja valittavat, sillä Tarsiin laivat ovat tuhoutuneet keskellä meriä, ja kuoleman liitto, jonka Efraimin juopot hyväksyivät kätkeytyessään valheen alle, tehdään mitättömäksi paavillisen sunnuntailain valtavan tulvan kautta.

Kun sisar White viittaa ”Sinearin suuriin jokiin”, hän tarkoittaa Tigris- ja Eufratjokia. Nuo vedet voidaan jäljittää takaisin Eedenin puutarhaan, jossa ne ovat kolmas ja neljäs Eedenistä lähtevä joki.

Ja kolmannen virran nimi on Hiddekel; se on se, joka juoksee Assurin itäpuolitse. Ja neljäs virta on Eufrat. 1. Mooseksen kirja 2:14.

Hiddekel on Tigris, ja tietenkin Eufrat oli Eufrat, vaikka nykyajan historioitsijat ja teologit ovat eri mieltä. He väittävät, ettei Ulai ollut suuri joki, vaan ainoastaan ihmisen tekemä akvedukti Persiassa, ei Sinearin maassa. Nuo samat inhimilliset auktoriteetit toteavat, että ainoat kaksi huomattavaa jokea, jotka liittyivät Sinearin maahan, olivat Tigris ja Eufrat, ja naisprofeetta sanoo, että Ulai ja Hiddekel olivat ”Sinearin suuret joet”.

Profeetan sanat vesisanomasta ovat vastoin nykyajan asiantuntijoita, niin kuin muinaiset asiantuntijat olivat vastoin Nooan vesisanomaa. Meille ilmoitetaan, että ne kaksi näkyä, joita kaksi virtaa edustavat, ovat täyttymässä, ja sen tähden kaikki, mitä noissa kahdessa näyssä esitetään ja jotka annettiin ”Sinearin kahden suuren virran” kautta, tulee pian tapahtumaan. Näihin virtoihin liittyvä sanoma on Kristuksen ääni, sillä Hänen äänensä on niin kuin paljojen vetten pauhina. Tiikris ja Eufrat edustavat merkittävää profeetallista teemaa, ja niiden todistus liittyy siihen liittoon, jonka alfa-Moosek esitti ja jonka sama liitto omega-Kristus vahvisti.

Profetiassa Tigris edustaa Assyriaa ja Eufrat Babyloniaa. Tässä suhteessa ne ovat ne kaksi valtaa, jotka Jeremia esittää leijonina ja jotka veisivät ensin pohjoisen valtakunnan ja sen jälkeen eteläisen

valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen.

Israel on hajalleen ajettu lammas; leijonat ovat karkoittaneet sen pois: ensin Assyrian kuningas on sen niellyt, ja viimeksi tämä Nebukadressar, Babylonian kuningas, on murskannut sen luut. Jeremia 50:17.

Sekä Assyria että Babylon olivat pohjoisia vihollisia suhteessa kumpaankin Israelin valtakuntaan, ja ovat sen vuoksi väärennetyn pohjoisen kuninkaan—paavillisen vallan—esikuvia. Olennaisilta osin samat poliittiset ja uskonnolliset perinteet toteutuivat näissä kahdessa vallassa, jotka nousivat samasta kulttuurisesta ympäristöstä, mutta Assyrian poliittinen rakenne korosti valtiotaitoa, kun taas Babylon korosti kirkkotaitoa, vaikka ne olivat hyvin samankaltaisia. Pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma ovat joillakin tasoilla identtisiä, mutta silti pakanallinen Rooma edustaa valtiotaitoa ja paavillinen Rooma kirkkotaitoa. Assyria oli Babyloniaan nähden profetallisessa suhteessa valtiotaidon valtakunta, jota seurasi Babylon, samankaltainen valta, joka korosti kirkkotaitoa. Assyria edusti pakanallista Roomaa ja Babylon edustaa paavillista Roomaa. Kaikki nämä neljä valtaa tallasivat maahan Jumalan pyhäkön ja sotajoukon. Assyria liittyy Tigrikseen ja Babylon Eufraattiin. Tämä on sopusoinnussa Ilmestyskirjassa kuvatun Eufraatin kuivumisen kanssa, jotta valmistettaisiin tie idän kuninkaille, kuten esikuvallisesti näkyy Kyyroksen työssä, kun hän johti Eufraatin pois uomastaan kukistaakseen Babylonin. Babylon on Eufrat; Assyria on Tigris.

Pohjoisen kuningas valloittaa profetiassa maailman sunnuntailakikriisin aikana ja sen jälkeen kukistuu, mutta valloitus esitetään usein kaiken peittävänä tulvana. Pohjoisen kuninkaan kertomus, jota Assyria ja Babylon edustavat, symboloidaan virroilla, sillä kertomus kerrotaan paljojen vetten äänellä.

Kahden virran välistä maata kutsutaan Mesopotamiaksi, mikä merkitsee 'kahden virran välistä maata'. Nämä kaksi virtaa edustavat pohjoista valtaa, jota Jumala käyttää kurittaakseen luopiokansaansa hajottamalla heidät vankeuteen. Yksi monien vetten äänen sivujoista löytyy nimestä "Padanaram", johon viitataan Kirjoituksissa vain kymmenen kertaa. Ensimmäinen maininta liittyy liittoon, sillä se osoittaa Rebekan, Iisakin vaimon, verisukulaisuuden juuret. Jae sanoo:

Ja Iisak oli neljäkymmenen vuoden ikäinen ottaessaan vaimokseen Rebekan, Paddan-Aramin syyrialaisen Betuelin tyttären, syyrialaisen Labanin sisaren.

Neljäkymmenen vuoden päättymisen on Mooseksen kolmen todistajan perusteella osoitettu johtavan Kaadekseen, vuoteen 1863 ja sunnuntailakiin. Iisakin avioliitto on liittoavioliitto, joka esikuvaa Kristuksen avioliittoa sadannellekymmenelleneljäletuhannelle sunnuntailain aikana, mikä on 1863, mikä on Kaades, mikä on neljäkymmenvuotisen liittohistorian päätepiste. Rebekka oli syyrialaisen tytär ja syyrialaisen Labanin sisar, (joka seuraavassa liittohistorian sukupolvessa rikkoi liiton Iisakin pojan Jaakobin kanssa.)

Betuel merkitsee "hävityksen tai hävittäjän taloa", joten Rebekka oli "hävittäjän talon" tytär. Syyria merkitsee ylänköä ja tasankoa, ja Paddan-Aram merkitsee Mesopotamiaa eli välissä olevaa maata. Rebekka oli niiden syyrialaisien verisukua, jotka tulivat Mesopotamiasta, siltä ylängöltä,

joka sijaitsee ”Assyrian Tigriksen” ja ”Babylonin Eufratin” välissä ja jotka edustavat leijonia, joita Herra käytti hajottamaan luopuneet lampaansa. Hävittäjien talo yhdistyi Jumalan taloon Iisakin ja Rebekan avioliitossa. Ei ole sattumaa, että Paddan-Aramin ensimmäisessä maininnassa nämä kaksi jokea, jotka edustavat profeetallista pohjoisen kuningasta ja joita kuvataan tulvivana virtana, mainitaan ensimmäisen kerran 1. Mooseksen kirjassa 25:20.

Autiuden huoneen yhteys Jumalan liittokansaansa jatkuu, kun Jaakob pakenee Eesaun edestä ja päätyy setänsä Laabanin luo, missä hän palvelee kaksi 2520 päivän ajanjaksoa saadakseen aikaan seuraavan liittoavioliiton. Toinen avioliitto päättyy Israelin pohjoisen valtakunnan hajottamiseen, ja toinen avioliitto päättyy eteläisen valtakunnan hajottamiseen. Kun näiden kahden valtakunnan kummankin hajotuksen ajanjakso päättyi vuosina 1798 ja 1844, se avioliitto, jonka toteuttamiseksi Jaakob oli tehnyt työtä kahden 2520:n ajanjakson ajan, täyttyi, kun ylkä tuli häihin 22. lokakuuta 1844.

Menikö Kristus siis naimisiin Lean kanssa, jonka nimi merkitsee ”väsynyttä ja uupunutta”, vai menikö Hän naimisiin Raakelin kanssa, jonka nimi merkitsee ”hyvää matkaajaa”? Lea ja Raakel edustavat kahta matkalla olevaa neitsyiden luokkaa: toista neitsyttä, joka ”väsy”, ja toista neitsyttä, joka ”matkaa hyvin” sillä tiellä, joka vie Jaakobin kanssa avioliittoon 22. lokakuuta 1844.

”Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli kertoi minulle olevan ”keskiyön huudon”. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, jotta he eivät kompastuisi.

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edessään ja johti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian jotkut väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aiemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkastetun oikean käsivartensa, ja Hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka hulmusi adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ’Halleluja!’ Toiset taas röyhkeästi kielsivät takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johtanut heitä niin pitkälle. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään päämäärän ja Jeesuksen ja suistuivat polulta alas alapuolella olevaan pimeään ja jumalattomaan maailmaan.” Early Writings, 15.

Vuonna 1844 filadelfialainen milleriittiliike meni häihin. Lokakuun 22. päivän 1844 häät erottivat toisistaan kaksi palvojien luokkaa, joita Raakel ja Lea edustavat. Raakel edustaa luokkaa, joka oli menestyksekkäästi kulkenut tietä lokakuun 22. päivän 1844 häihin, mutta Lean luokka väsyi. Tämän jälkeen heidät erotettiin toisistaan, ja kolmannen enkelin koetusprosessi alkoi juuri siitä, mihin keskiyön huudon koetusprosessi päättyi.

Avioliitto oli alkanut, ja sen tuli sen jälkeen tulla täytetyksi ja koetelluksi. Avioliitto täytettiin vuonna 1846, ja kolmannen enkelin koettelemisen prosessi alkoi. Vuosina 1849 ja 1850 Herra ojensi kätensä toisen kerran kootakseen jäännöksensä. Habakukin toinen taulu asetettiin silloin historiaan, kuten toinen käskytaulujen sarja esikuvallisesti osoitti. Sen jälkeen kun Mooses murskasi ensimmäisen sarjan, toinen sarja tauluja asetettiin esiin. Vuoden 1850 kartta korvasi vuoden 1843 kartan, ja vuonna 1850 muinaisen Israelin koetteleminen Jumalan uuden liiton

morsiamena jatkui kohti Kaadesta ja vuotta 1863.

Vuonna 1856 Hiram Edsonin kynän kautta tuli lisää vettä noista kahdesta joesta. Se valo ”seitsemästä ajasta”, joka tuli Edsonin kynän kautta, oli se valo, jota edustivat ne kaksi jokea, jotka alkoivat profeettallisen todistuksensa Eedenin puutarhassa. Eedenin puutarha on vertauskuva ihmiskunnan kapinasta Jumalan lakia vastaan, ja siellä Ulai- ja Hiddekel-jokien vedet alkavat matkansa. Ne kulkevat liittohistorian halki, sillä tuo puutarha, kapinan vertauskuva, on myös paikka, jossa karitsa teurastettiin hankkimaan vaatteet korvaamaan Aatamin ja Eevan viikunanlehdet. Liittohistoria alkaa elämän liitosta Aatamin ja Jumalan välillä. Tuo elämän puun vertauskuvaistama liitto johti Aatamin ja Eevan rikkomaan liittoon, mikä pani alulle uuden elämän liiton, kun maailman perustamisesta asti teurastettu Karitsa hankki vaatetuksen alastomalle ja kadotetulle parille. Ne kaksi jokea, jotka virtaavat tuosta puutarhasta, tulevat lopulta vertauskuviksi niistä valloista, joita Jumala käyttää kurituksen vitsanaan.

Voi Assyria, minun vihani vitsa, ja sauva heidän kädessään on minun suuttumukseni. Minä lähetän hänet jumalattoman kansan kimppuun, ja vihani kansaa vastaan minä annan hänelle käskyn ottaa saalista ja ryöstöä ja tallata heidät maahan kuin katujen loka. Jesaja 10:5, 6.

Nuo kaksi virtaa virtasivat Eedenistä Rebekan sukulinjaan ja hänen liittoumalliseen avioliittoonsa Iisakin kanssa sekä edelleen Jaakobiin, jossa näiden kahden virran vesi esitetään kahtena erillisenä seitsemän ajan jaksena. Sitten samat kaksi virtaa kulkevat Danielin kuuden viimeisen luvun halki, missä kumpaakin virtaa edustaa kolme lukua. Toinen virta edustaa tiedon lisääntymistä, joka avattiin seitsemännessä, kahdeksannessa ja yhdeksännessä luvussa, ja toinen virta edustaa tiedon lisääntymistä, joka avattiin kymmenennessä, yhdennessätoista ja kahdennessätoista luvussa.

Luvut seitsemän, kahdeksan ja yhdeksän esitetään Ulai-joen näkynä, ja Kristus kuvataan samalla tavoin luvuissa kymmenen, yksitoista ja kaksitoista. Kummassakin jokinäyssä, jotka käsittävät kolme lukua, Kristus esitetään veden päällä seisovana.

Ja tapahtui, kun minä, minä Daniel, olin nähnyt näyn ja pyrin ymmärtämään sen merkityksen, niin katso, minun edessäni seisoj olennoltaan miehen näköinen. Ja minä kuulin miehen äänen Uulain rantojen välistä; se huusi ja sanoi: Gabriel, selitä tälle miehelle näky. Daniel 8:15, 16.

Kristuksen näky kymmenennessä luvussa on samankaltainen kuin se näky, jonka Johannes todisti Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, ja Danielin kahdeksannen luvun näyssä Palmoni on vetten päällä, niin kuin Hän oli kahdennessätoista luvussa, jossa Hän oli puettu pellavavaatteisiin.

”Gabrielin käynnin aikaan profeetta Daniel ei kyennyt vastaanottamaan enempää opetusta; mutta muutamia vuosia myöhemmin, haluten saada enemmän tietoa asioista, joita ei ollut vielä täysin selitetty, hän jälleen antautui etsimään valoa ja viisautta Jumalalta. ”Niinä päivinä minä, Daniel, murehdin kolme täyttä viikkoa. Herkullista leipää en syönyt, eikä lihaa eikä viiniä tullut suuhuni, enkä minä voidellut itseäni lainkaan.... Silloin minä nostin silmäni ja katselin, ja katso, siinä oli eräs pellavavaatteisiin puettu mies, jonka kupeet oli vyötetty Uufasin puhtaalla kullalla. Ja hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, ja hänen kasvonsa olivat kuin salaman näköiset, ja hänen silmänsä kuin tulisoihdut, ja hänen käsivartensa ja jalkansa kuin kiiltävän vasken hohto, ja hänen sanojensa ääni oli kuin kansanjoukon pauhu.”

Ei kukaan vähäisempi henkilö kuin Jumalan Poika ilmestyi Danielille. Tämä kuvaus on samankaltainen kuin se, jonka Johannes antoi, kun Kristus ilmoitettiin hänelle Patmoksen saarella. Herramme tulee nyt toisen taivaallisen sanansaattajan kanssa opettamaan Danielille, mitä oli tapahtuva viimeisinä päivinä. Tämä tieto annettiin Danielille ja merkittiin muistiin inspiraation vaikutuksesta meitä varten, joiden osaksi maailman aikojen loppu on tullut. Review and Herald, 8. helmikuuta 1881.

Kristuksen Hiddekel-näyssä kymmenennessä luvussa Kristus on veden päällä ja puettuna pellavaan, ja Ulai-näyssä Hän on veden päällä. Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun näky on yhdenmukainen Ulai- ja Hiddekel-näyissä esitetyn näyn kanssa, joissa sisar White toteaa, että kyseessä on ”ei kukaan vähäisempi kuin Jumalan Poika”. Kun hän tunnistaa Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin, hän toteaa, että enkeli oli ”ei kukaan vähäisempi kuin Jeesus Kristus”. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa enkeli kohottaa kätensä taivasta kohti ja vannoo Hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, liittyen Kristuksen näkyyn kahdennessatoista luvussa, jossa Hän kohottaa molemmat kätensä taivasta kohti ja vannoo Hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Hän on sekä veden että maan päällä.

Se, mikä on joen ”rantojen välissä”, on vettä, ja Daniel kuuli ”miehen äänen rantojen välistä”, joten ääni tuli mieheltä veden päällä, ja ääni oli Ulai-joen vesien kohina.

Ja ensimmäisen kuun kahdentenakymmenentenäneljäntenä päivänä, kun minä olin suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel, nostin minä silmäni ja katsoin, ja katso, siellä oli eräs pellavavaatteisiin puettu mies, jonka kupeet olivat vyötetyt Uufasin puhtaalla kullalla. Hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa olivat kuin salaman välke, hänen silmänsä kuin tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa olivat väriltään kuin kiillotettu vaski, ja hänen sanojensa ääni kuin kansanjoukon pauhu. ...

Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti: monet harhailevat sinne tänne, ja tieto lisääntyy. Sitten minä, Daniel, katsoin, ja katso, siinä seisoivat kaksi muuta, toinen joen rannan tällä puolella ja toinen joen rannan tuolla puolella. Ja toinen sanoi pellavavaatteeseen pukeutuneelle miehelle, joka oli joen vetten yläpuolella: Kuinka kauan kestää näiden ihmeellisten asioiden loppuun? Ja minä kuulin pellavavaatteeseen pukeutuneen miehen, joka oli joen vetten yläpuolella, kun hän kohotti oikean kätensä ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, että siihen kuluu aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa; ja kun pyhän kansan voiman hajottaminen on saatettu päätökseen, kaikki nämä asiat täyttyvät.

Ja minä kuulin, mutta en ymmärtänyt; ja minä sanoin: Oi herrani, mikä on näiden loppu? Ja hän sanoi: Mene tietäsi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta ymmärtäväiset ymmärtävät. Daniel 10:4–6; 12:4–10.

Sisar White’n osoittamat suuret Sinearin virrat liittyvät kumpikin näkyyn, jossa Kristus on veden päällä puhumassa, sillä Hänen äänensä on niin kuin paljojen vetten pauhu. Molemmissa näyissä esitetään kysymys: ”Kuinka kauan?” Molemmat virrat ovat myös edustettuina Danielin

kahdeksannen luvun ”kysymyksessä ja vastauksessa”, joka on adventismin keskeinen pylväs ja perustus. Siinä nämä kaksi virtaa ovat sekä pyhäkön että sotajoukon hajottamisen ja maahan talleamisen ”seitsemän ajan” vertauskuvia. Nämä kaksi virtaa täyttävät tehtävänsä Jumalan kurituksen vitsana vain virratakseensa sen jälkeen ensimmäisen enkelin milleriläiseen historiaan, jossa William Miller löysi ensimmäisen profeettallisen jalokivensä, joka oli Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” linja. Nämä kaksi virtaa edustavat kahta 2520 vuoden hajaannusta, jotka toteutettiin Assyrian ja Babylonin kahden leijonan kautta; nämä puolestaan ovat Tiikrin ja Eufratin edustamia, ja tietenkin Lean ja Raakelin, Rebekan veljentyttärien, joiden liittomerkityksellinen avioliitto tapahtui, kun Iisak oli neljänkymmenen vuoden ikäinen, kuten on kirjoitettu 1. Mooseksen kirjassa 2520.

Miller esitti ainoastaan ”seitsemän ajan” hajotuksen eteläistä Juudan valtakuntaa vastaan, mikä täyttyi yhdessä 2300 vuoden profetian kanssa vuonna 1844. Vuonna 1856 ”seitsemän ajan” ”uusi viini” osoitti saman hajotuksen pohjoisen valtakunnan päälle päättyen vuonna 1798. William Millerin ensimmäisenä profeettallisena löytönä Eufrat-virran vesi tuli ensimmäisen enkelin historian alfa-opiksi. Ulai-virran vesi tuli kolmannen enkelin myötä. Millerin alfa-löytö oli Ulai-virran edustamat seitsemän aikaa, ja Hiram Edsonin omega-löytö oli Hiddekel-virran edustamat seitsemän aikaa.

2520 kuvaa sen ajanjakson pituutta, joka on sama kummallekin valtakunnalle, mutta joka alkaa ja päättyy neljäkymmentäkuusi vuotta eri aikaan. Vuosi 1798 merkitsee lopun aikaa ja Ilmestyskirjan neljäntoista luvun ensimmäisen enkelin saapumista. Vuosi 1798 on Assyrian leijonan pohjoiselle valtakunnalle tuottamien 2520 hajotuksen vuoden täyttymys. Vuosi 1844 on eteläisen valtakunnan ylle tuotujen ”seitsemän ajan” täyttymys, ja sitä edustaa Babylonin leijona. Nämä kaksi virtaa ovat ensimmäisen ja toisen enkelin sanomien historian kirjanpidikkeet; tuo historia päättyi kolmannen enkelin saapumiseen 22. lokakuuta 1844, jolloin sekä seitsemäs pasuuna että myös riemuvuoden pasuuna soitettiin esikuvallisen sovituspäivän vastakuvallisena täyttymyksenä.

Silloin sinun tulee antaa riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida kautta koko maanne. 3. Moos. 25:9.

Seitsemännen pasuunan soiminen on vertauskuva Kristuksen työstä Hänen jumaluutensa yhdistämisessä ihmisyyteen, ja sitä kuvaavat Ulaijoen näyn 2300 vuotta; ja riemuvuoden pasuunan soiminen on vertauskuva maakoskevasta liitosta, joka rikottiin ja saatettiin Jumalan kansan päälle, siitä mitä Daniel kutsui Mooseksen kiroukseksi ja valaksi ja mitä Mooses kutsui ”Jumalan liiton riidaksi”.

Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakiasi poikkeamalla pois, niin ettei ole totellut sinun ääntäsi; sentähden kirous on vuodatettu päällemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, lakiin, sillä me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Daniel 9:11.

”Kirous” ja ”vala”, joista on kirjoitettu ”Mooseksen laissa”, ovat 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän kertaa”. Sana, joka on käännetty ”valaksi”, on sama heprean sana, joka 3. Mooseksen kirjassa on käännetty ”seitsemän kertaa”. Kirous, joka

seuraa liiton valan rikkomisesta kahdennessakymmenennessäviidennessä luvussa, esitetään kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa, jossa Mooses määrittelee kirouksen ”liiton kostonriidaksi”.

Silloin minäkin kuljen teitä vastaan, ja rankaisen teitä vielä seitsenkertaisesti syntienne tähden. Ja minä tuon miekkaa teidän päällenne kostamaan minun liittoni rikkomisen; ja kun te kokoonnutte kaupunkeihinne, minä lähetän ruton teidän keskuuteenne, ja teidät annetaan vihollisen käsiin. 3. Mooseksen kirja 26:24, 25.

Herra toi Assyrian leijonan miekan pohjoisen valtakunnan ylle ”rangaistakseen” heitä antamalla heidät ”vihollisen käteen” vuonna 723 eKr. Neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin, vuonna 677 eKr., eteläinen valtakunta tunsu Mooseksen kirouksen. Mooseksen kirous on liiton riita-asia. Neljäkymmenenkuuden vuoden ajan Jumala käytti Mesopotamian leijonia poistamaan joukon ja polkemaan sen maahan. Tämän neljäkymmenenkuuden vuoden jakson lopussa Nebukadnessar hävitti pyhäkön. Danielin kahdeksannen luvun jakeen kolmetoista kysymyksessä mainittu joukko oli orjuutettuna vihollistensa alaisuudessa neljäkymmenenkuuden vuoden ajan, mikä huipentui pyhäkön hävitykseen, joka oli se toinen kohde, joka oli määrä polkea maahan jakeessa kolmetoista. Kun nämä virrat saavuttivat vuodet 1798 ja 1844 vastaavasti, joukko oli koottu yhteen temppeliksi, sillä joukko on ruumis, ja ruumis on temppeli. Tämän ajanjakson lopussa neljäkymmenenkuuden vuoden kuluessa rakennettu temppeli oli liittynyt yhteen taivaallisen temppelin kanssa Jumaluuden ja ihmisyyden avioliitossa. Avioliitto on kahden temppelin välinen, eikä sitä, minkä Jumala yhdistää, tule erottaa.

Tigrisin vedet ulottuivat vuoteen 1798, ja Eufratin vedet ulottuivat vuoteen 1844. Juuri ennen kolmannen enkelin saapumista saapui toinen enkeli, ja sen jälkeen 12.–17. elokuuta 1844 Exeterissä, New Hampshiressa, pidetyssä leirikokouksessa vuodatettiin Keskiyön huudon sanoma. Exeter merkitsee ”vesilinnoitusta”, ja leirikokouksessa pidettiin väärännöskokous toisessa teltassa, jonka oli pystyttänyt Massachusettsin Watertownista tullut ryhmä. Vedet, jotka saivat alkunsa Eedenissä, olivat sisar Whiten mukaan hajaantumaisillaan ”hyökyaallon” tavoin pitkän Yhdysvaltain itäranneikkoon. Se maanjäristys, joka laukaisi tuon hyökyaallon, tapahtui Eedenin puutarhassa, kun Saatana voitti ihmiskunnan ja aiheutti Eedenissä seismisen mullistuksen, jonka aallot ulottuivat milleriläisen historian Keskiyön huutoon. Tuo hyökyaalto tulvi Keskiyön huutoon sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historiassa, ja aalto, joka alkoi Aadamin synnin maanjäristyksestä, ulottuu Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun sunnuntailain maanjäristykseen.

Kristuksen ääni on paljojen vetten ääni, ja vedet yhdessä muodostavat myöhäissateen sanoman. Jesaja ja hänen poikansa Shear-Jasub seisovat seitsemännen luvun kolmannessa jakeessa ylemmän vesijohdon lammikon luona esittäen myöhäissateen sanomaa sinetöimisen aikana niiden sadan neljäkymmenen neljän tuhannen kohdalla. Siellä Jesajan julistus tyhmää ja jumalatonta kuningas Aahasta vastaan kuuluu, että Herra lähettäisi Aahaan päälle Assyrian vedet, kuningas Sanheribin, ja hänen vetensä nousisivat aina kaulaan asti.

Ja Herra puhui minulle jälleen sanoen: Koska tämä kansa hylkää Siiloan vedet, jotka virtaavat hiljaa, ja iloitsee Resinistä ja Remaljan pojasta, niin katso, sen tähden Herra nostattaa heidän päällensä virran vedet, väkevät ja paljot, nimittäin Assyrian kuninkaan ja kaiken hänen

loistonsa; ja se nousee yli kaikkien uomiensa ja tulvii yli kaikkien rantojensa. Ja se tunkeutuu Juudaan, tulvii yli ja vyöryy eteenpäin, ulottuu kaulaan asti; ja sen siipien levittäytyminen täyttää sinun maasi avaruuden, oi Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Aahas hylkäsi ne vedet, jotka Herra oli ”lähettänyt”, ja niin Herra ”lähetti” Assyrian vedet Aahaan päälle. Aahas ”iloitsi” ”Resinin ja Remaljan pojan” liittoumasta. Aahas ”iloiilee” väärästä myöhäissateen sanomasta, jota Resini ja Remaljan poika edustavat.

Resin ja Remaljan poika, joka on Pekah, pohjoisen valtakunnan kuningas, edustavat Jesajan ja hänen poikansa väärennöstä. Tyhmä ja jumalaton kuningas Aahas ”iloiilee” liittoutumassa, jota edustavat Israelin kymmenen pohjoista sukukuntaa ja Syyria, esikuvaten kirkon ja valtion lainvastaista suhdetta sunnuntailaissa. Aahas iloiilee, sillä häpeä ja ilo ovat ne kaksi vastakkaista tunnetta, joita innoitus käyttää puhutellessaan niitä, joita myöhemmän sateen väittelyssä edustetaan. Kun Jeremia söi pienen kirjan, se oli hänen sydämensä ilo ja riemu, ja Joel ilmoittaa meille, ettei Jumalan kansa koskaan joudu häpeään. Aahas, laodikealaisena, on sokea, ja niin hän iloiilee väärästä vesisanomasta ja hylkää Jesajan todellisen vesisanoman. Hänen tulisi hävetä, koska hän luottaa väärennettyyn myöhemmän sateen sanomaan, jota edustaa pohjoisen kuninkaan tulva, mutta hän on hylännyt Siloan sanoman.

Shiloahin sanoma Jesajan kahdeksannessa luvussa on myöhäissateen sanoma. Shiloahin allas tunnistetaan Uudessa testamentissa Siloan altaaksi. Hepreaksi tai kreikaksi se merkitsee ”lähetettyä”. Kristuksen oli tarkoituksenmukaista lähteä, jotta Hän voisi ”lähettää” Pyhän Hengen. Jesaja ja Aahas ovat Shiloahin altaalla, ja koetus perustuu siihen, asetetaanko usko Shiloahin altaaseen, jota Jesaja ja hänen poikansa edustavat, vai Resiniin ja Remaljan poikaan. Aahas valitsee kahden veden välillä, Shiloahin vedet tai Assyrian kuninkaan vedet. Aahas iloitsi liitosta ja sanomasta, joita Resinin ja Remaljan poika edustivat, ja sen tähden hän sai hävityksen tulvan sen veden sijasta, joka virtaa hiljaa hänen tuomionsa hetkellä. Hänen tuomionsa kuvaa sunnuntailakia, jolloin pohjoisen kuningas tulvii koko maailman yli kuin vedenpaisumus. Näin tapahtuu sunnuntailaista lähtien, jolloin myös keskiyön huudon tulva pyyhkäisee maailman yli.

Aahas iloiilee kymmenen pohjoisen heimon ja Syyrian liitosta, ja siten iloiilee sanomasta, joka yhdistää kirkon ja valtion, niin kuin jokainen Jumalan Sanasta löytyvä laiton liitto kuvaa. Jesaja edustaa filadelfialaista ja Aahas laodikealaista. Kristus yhdistää Jesajan todistuksen omaansa, kun Hän parantaa sokean miehen, laodikealaisen, Siiloan lammikolla.

Ja ohi kulkiessaan Jeesus näki miehen, joka oli ollut sokea syntymästään asti. Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: ”Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö mies vai hänen vanhempansa, että hän syntyi sokeana?”

Jeesus vastasi: ”Ei tämä ole syntiä tehnyt eikä hänen vanhempansa, vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä julki. Minun tulee tehdä hänen tekojaan, joka on minut lähettänyt, niin kauan kuin on päivä; yö tulee, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä. Niin kauan kuin minä olen maailmassa, minä olen maailman valo.” Tämän sanottuaan hän sylki maahan, teki syljestä savea ja voiteli sokean silmät savella, ja sanoi hänelle: ”Mene ja peseydy Siiloan lammikossa” — mikä käännettynä on Lähetetty. Niin hän meni, peseytyi ja tuli näkevänä takaisin.

Sentähden naapurit ja ne, jotka ennen olivat nähneet hänet sokeana, sanoivat: “Eikö tämä ole se, joka istui ja kerjäsi?” Toiset sanoivat: “Tämä se on”; toiset taas sanoivat: “Hän on hänen kaltaisensa”; mutta hän itse sanoi: “Minä se olen.” Niin he sanoivat hänelle: “Kuinka sinun silmäsi avattiin?”

Hän vastasi ja sanoi: Mies, jota kutsutaan Jeesukseksi, teki savea, voiteli minun silmäni ja sanoi minulle: Mene Siiloan altaalle ja peseydy. Niin minä menin ja peseydyin, ja sain näkyni. Joh. 9:1–11.

Sokeaa miestä yhdessä tyhmän ja jumalattoman kuninkaan Aahaan kanssa koetellaan sen suhteen, panevatko he luottamuksensa Siloan lammikkoon vai Assyrian tulvaan. Sokea mies tietää olevansa sokea, mutta Aahas on rikas, rikastunut ja ei tarvitse mitään. Aahas on tyhmä neitsyt myöhäissateen lammikolla, ja sokea mies viisas neitsyt. Vedet, jotka ovat Lähetetystä, tai vedet, jotka lähetetään Assyriasta, ovat koetus.

Lammikko on paikka, johon vedet kokoontuvat yhteen, ja profeetallisesti lammikko on paikka, johon kokoontuvat kaikkien niiden ”vesien” eri purot, virrat, joet, meret, valtameret, järvet, sade ja kaste, jotka edustavat Kristuksen ääntä. Myöhäissateen lammikko muodostuu siitä vedestä, joka virtaa ylemmästä lammikosta. Lammikko edustaa myöhäissateen sanomaa koetuksen yhteydessä. Aahas hylkäsi hiljaa virtaavat vedet, mutta sokea mies oli kuuliainen lammikkoon liittyvälle sanomalle. Jeesus otti osan jumaluudestaan, jota kuvataan ”sylkenä”, ja yhdisti sen saveen, mikä edustaa jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen, minkä Kristus toteuttaa kaikkeinpyhimässä.

Kristus sylki maahan ja sekoitti sylkensä muodostaakseen savea. Hän käytti jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmän sanomaa voidellakseen sokean miehen silmät. Sanoma, jota jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmä edustaa, on vuoden 1888 sanoma, ja se on tarkoitettu muuttamaan ihminen Laodikean tilasta Filadelfian tilaan. Mutta sanoma edellyttää ihmisen osallisuutta. Heidän täytyy mennä altaalle ja sitten peseytyä.

Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla, mutta Jeesus sanoi, ettei sokea mies eikä hänen vanhempansa ollut tehnyt syntiä. Jeesus poistaa syyllisyyttä koskevan kysymyksen sokean miehen tilasta ja osoittaa hänet mieheksi, joka nostettiin esiin kirkastamaan Herraa; ja se profeetallinen mies Raamatun profetiassa, joka nostetaan esiin sitä tarkoitusta varten, että ”Jumalan teot tulisivat julki”, on lippumerkki, joka koostuu miehistä ja naisista, jotka ovat siirtyneet Laodikeasta Filadelfiaan. Lippumerkissä Jumalan teot tulevat julki, sillä Hänen työnsä oli yhdistää jumaluus ihmisyyteen (kuten saveen sekoitettu voide kuvaa), ja tuon työn voitonmerkit ovat ne, jotka eivät ainoastaan kuulleet Laodikean sanomaa, vaan ne, jotka myös noudattivat sanomassa annettua ohjetta. Sokean miehen ohje oli mennä ja peseytyä. Kun hän kerran saattoi nähdä, hänen ei tarvinnut pyrkiä kirkastamaan Jumalaa, vaan häntä ympäröivät olosuhteet saivat sen tapahtumaan.

Se alkoi Kristuksen lähestymisellä, jota seurasi Kristuksen työ. Kristuksen viimeinen työ taivaallisessa pyhäkössä ihmiseen nähden on muuttaa ihminen kuolleiden kuivien luiden laaksosta, tai siitä, että hän makaa kuolleen kaduilla, tai siitä, että hän on sokeana kuin lepakko. Hänen viimeinen työnsä on luoda kansansa uudelleen omaksi kuvakseen, ja juuri sen työn Hän teki

luodessaan Aadamin maan tomusta ja puhaltaessaan sitten häneen elämän hengen. Viimeinen työ on ensimmäinen työ, sillä Hän teki ensin saven ja voiteli sitten tuon saven Henkensä elämällä. Aadamin kohdalla Henki oli Hänen henkäyksensä, sokean miehen kohdalla se oli vesi. Hesekielin kuolleiden luiden laaksossa se oli kokoava sanoma, joka loi ruumiin. Sitten neljän tuulen sanoma puhallettiin ruumiin päälle, ja silloin se nousi jaloilleen väkevänä sotajoukkona.

Kun sokea mies oli vielä sokea, Jeesus näki hänet ja lähestyi sitten häntä. Hän lähestyy sokeaa miestä kysymyksen yhteydessä, jonka hänen opetuslapsensa olivat esittäneet, ja näin antaa itselleen mahdollisuuden vahvistaa kuvauksen oikean profeetallisen asiayhteyden. ”Jumalan teot” ovat profeetallinen vertauskuva monilla erilaisilla todistuslinjoilla Raamatussa. Jokainen ”Jumalan tekojen” ilmentymä Kirjoituksissa täyttyy myöhäissateen aikana. Jeesus asettaa kertomuksen asiayhteyden lopullisen sanoman näkökulmasta, sellaisena kuin Elia sitä edustaa Malakian viimeisissä jakeissa.

Vanhempia ja sokeaa lasta ei tuomita syntisiksi, sillä tämä on Jumalan ihmeellisten tekojen aikaa, ja sinä aikana vanhempien sydämet ja lasten sydämet kääntyvät näkemään käsillä olevan kysymyksen. Kysymys on tämä — onko sokea laodikealainen mies muuttunut voidelluksi filadelfialaiseksi mieheksi. Tämä on se kysymys, joka kohtaa vanhemmat ja lapsen myöhäissateen aikana, sillä se on myös tuomion aikaa. Ja tuomion aika toteutuu kolmannen ja neljännen sukupolven aikana Abrahamin liittoprofetian mukaisesti. Sokea mies on viimeinen ja neljäs sukupolvi, ja hänen vanhempansa ovat kolmas. Tuona aikana Elia sanoma asettaa perheet olosuhteisiin, joissa heidän on pakko joko hyväksyä tai hylätä Siiloan lammikon sanoma. Tyhmä ja jumalaton kuningas Aahas hylkäsi tuon lammikon sanoman, mutta sokea mies hyväksyi sen. Malakian Elia sanoma on asetettu kirouksen yhteyteen ennen Herran suurta ja peljättävää päivää.

Kun Jeesus järjesti tarkastelemamme tilanteen, Hän sisällytti yhteenvetoonsa ihmeen tarkoituksesta sen, että Hänen tuli tehdä työtä silloin, sillä tulee aika, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä. Työ, johon Hän viittasi, tapahtuu päivänvalossa, ja työn päätyminen kuvataan yönä. Hänen viittauksensa kohdistuu koetusajan päättymiseen.

Kun Hän päättää tuomiotyönsä, Hän riisuu papilliset vaatteensa ja pukee ylleen kostonsa vaatteet. Kun Hän päättää sen työn, jossa kadotetut erotetaan pelastetuista, pelastustyö päättyy. Koetus aika sulkeutuu, ja nyt on yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä. Kristuksen sanoma ei ollut ainoastaan Laodikean sanoma sokealle miehelle, vaan se oli Elia sanoma asetettuna koetusajan päättymisen läheisyyden yhteyteen, mikä on Kristuksen pyhitetty vaikutin tehdä työtä sielujen pelastamiseksi.

Ensin Kristus lähestyi sokeaa miestä, sitten valmisti ja levitti voiteen, sitten antoi ohjeet työhön, joka sokean miehen oli tehtävä itse, ja yhtä tärkeää on se, että hänen ryhtyessään tähän työhön hänen näkönsä palautuu. Saatuaan näkönsä hän on muuttunut sokeasta laodikealaisesta filadelfialaiseksi. Näiden kahden seurakunnan muutoskausi täyttyi alussa vuosina 1856–1863.

Tuo ajanjakso edustaa vehnän ja lusteiden erottamista sekä niiden sadan neljäkymmenen neljän tuhannen lopullista sinetöimistä, jotka sen jälkeen korotetaan tunnusmerkiksi. Sokea mies tuli välittömästi julkisen huomion kohteeksi — kerran muututtuaan laodikealaisesta filadelfialaiseksi. Sokea mies on ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta, ja jumalaton ja mieletön kuningas Aahas sekä

nämä ovat entinen liittokansa, joka oksennetaan ulos Herran suusta. Samassa historian vaiheessa Jeesus joko käyttää sylkeään voidellakseen uuden liittonsa kansan, tai Hän sylkee vanhan liiton kansan ulos suustaan.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.

“Tuleva kriisi”

Äärettömällä on erehtymätön tarkkuus pitää kirjaa kaikkien kansojen kanssa. Niin kauan kuin hänen armonsa on tarjolla parannukseen kutsuvien kehotusten myötä, tämä tili pysyy avoimena; mutta kun Jumalan määräämä tietty raja saavutetaan, hänen vihansa toimeenpano alkaa. Silloin tili suljetaan; jumalallinen kärsivällisyys lakkaa; heidän puolestaan ei enää vedota armon saamiseksi.

”Profeetan katse, joka ulottui halki aikakausien, sai meidän aikamme asetetuksi hänen näkönsä eteen. Tämän aikakauden kansakunnat ovat saaneet osakseen vertaansa vailla olevia armolahjoja. Taivaan valituimmat siunaukset on annettu niille; mutta niiden syyksi on kirjoitettu lisääntynyt ylpeys, ahneus, epäjumalanpalvelus, Jumalan halveksunta ja alhainen kiittämättömyys. Ne ovat nopeasti päättämässä tiliään Jumalan kanssa.

Päivät lähestyvät nopeasti, jolloin uskonnollisessa maailmassa vallitsee suuri neuvottomuus ja sekavuus. Jumalia on oleva monia ja herroja monia; jokainen opin tuuli puhalttaa; ja Saatana, enkelin vaatteisiin verhoutuneena, eksyttäisi, jos se olisi mahdollista, aivan valitutkin.

Todellista hurskautta ja pyhyyttä kohtaan osoitettu yleismaailmallinen halveksunta johtaa ne, joilla ei ole elävää yhteyttä Jumalaan, menettämään kunnioituksensa hänen lakiaan kohtaan. Ja sitä mukaa kuin epäkunnioitus jumalallista lakia kohtaan käy yhä ilmeisemmäksi, raja sen noudattajien sekä maailman ja maailmaa rakastavan kirkon välillä tulee yhä selvemmin näkyviin. Rakkaus Jumalan käskyjä kohtaan kasvaa yhdessä ryhmässä samassa määrin kuin niiden halveksunta lisääntyy toisessa.

Suuri MINÄ OLEN puolustaa lakiaan. Hän puhuu niille, jotka tekevät sen tyhjäksi myrskyissä, tulvissa, rajuilmoissa, maanjäristyksissä, vaaroissa maalla ja merellä. Nyt on aika hänen kansansa osoittaa olevansa uskollinen periaatteelle.

”Me seisomme suurten ja juhlallisten tapahtumien kynnyksellä. Herra on ovella. Öljymäellä Vapahtaja esitti ne tapahtumat, joiden oli määrä edeltää tätä suurta tapahtumaa: ’Te saatte kuulla sodista ja sanomia sodista’, hän sanoi. ’Kansa nousee kansaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan; ja tulee nälänhätää ja ruttoja ja maanjäristyksiä monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.’ Vaikka nämä ennustukset toteutuivat osittain Jerusalemin hävityksessä, ne koskevat suorimmin viimeisiä päiviä.”

”Johannes ja muutkin profeetat olivat myös todistajina niille kauhistuttaville tapahtumille, jotka tulevat toteutumaan Kristuksen tulemuksen merkkeinä. He näkivät sotajoukkojen kokoontuvan taisteluun, ja ihmisten sydänten menehtyvän pelosta. He näkivät maan siirtyvän paikaltaan, vuoret heitettävän keskelle merta, sen aaltojen pauhaavan ja kuohuvan sekä vuorten vavahtelevan sen paisumisesta. He näkivät Jumalan vihan maljojen avattavan, ja ruton, nälänhädän ja kuoleman tulevan maan asukkaiden ylle.

Jo nyt Jumalan pidättävä Henki vedetään pois maailmasta. Ja hirmumyrskyt, rajuilmat, merellä ja maalla tapahtuvat onnettomuudet seuraavat toisiaan nopeassa tahdissa. Tiede pyrkii selittämään kaiken tämän. Merkit, jotka tihentyvät ympärillämme ja ilmoittavat Jumalan Pojan läheisestä tulosta, luetaan minkä tahansa muun kuin todellisen syyn aiheuttamiksi. Ihmiset eivät kykene erottamaan vartioivia enkeleitä, jotka pidättävät neljää tuulta, etteivät ne puhaltaisi, ennen kuin Jumalan palvelijat on sinetöity; mutta kun Jumala käskää enkeleitään päästämään tuulet irti, silloin on oleva sellainen hänen kostavan vihansa näytelmä, jota mikään kynä ei voi kuvata.

”Kriisi on juuri puhkeamaisillaan yllemme; mutta Jumalan palvelijoiden ei tule tässä suuressa hätätilassa turvautua itseensä. Jesajalle, Hesekielille ja Johannekselle annetuissa näyissä näemme, kuinka läheisesti taivas on yhteydessä maan päällä tapahtuviin tapahtumiin. Näemme Jumalan huolenpidon niistä, jotka ovat hänelle uskollisia. Maailma ei ole ilman hallitsijaa. Tulevien tapahtumien kulku on Herran käsissä. Taivaan Majesteetti pitää omassa vallassaan kansakuntien kohtalon samoin kuin seurakuntansa asiat.

”Jumala on ilmoittanut, mitä on tapahtuva viimeisinä päivinä, jotta hänen kansansa olisi valmistautunut kestämaan vastustuksen ja vihan myrskyjä. Niiden, joita on varoitettu heidän edessään olevista tapahtumista, ei tule istua rauhallisessa odotuksessa tulevaa myrskyä odotellen ja lohduttaa itseään sillä, että Herra suojaa uskollisensa ahdingon päivänä. Meidän tulee olla kuin ihmiset, jotka odottavat Herraansa, ei toimettomassa odotuksessa, vaan vakavassa työssä, horjumattomin uskein. Nyt ei ole aika sallia mieleemme kiinnittyä vähäpätöisiin asioihin.”

”Ihmisten nukkuessa Saatana järjestelee toimeliaasti asioita niin, ettei Herran kansalle osoitettaisi laupeutta eikä oikeutta. Sunnuntailiike etenee nyt pimeydessä. Johtajat salaavat todellisen kysymyksen, eivätkä monet liikkeeseen yhtyvät itse näe, mihin pohjavirta on viemässä. Sen tunnustukset ovat lempeitä ja näennäisesti kristillisiä; mutta kun se puhuu, se paljastaa lohikäärmeen hengen. Meidän velvollisuutemme on tehdä kaikki, mikä vallassamme on, uhkaavan vaaran torjumiseksi. Meidän tulee saattaa kansan eteen todellinen kiistakysymys ja siten esittää tehokkain mahdollinen vastalause omantunnonvapautta rajoittavien toimenpiteitä vastaan. Meidän tulee tutkia kirjoituksia ja kyetä antamaan syy uskollemme. Profeetta sanoo: ’Jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät.’”

Tärkeä tulevaisuus on edessämme. Sen koettelemusten ja kiusausten kohtaaminen sekä sen velvollisuuksien täyttäminen vaativat suurta uskoa, voimaa ja kestävyyttä. Mutta me voimme saavuttaa loistavan voiton; sillä yksikään valvova, rukoileva, uskova sielu ei joudu vihollisen juonien pauloihin. Koko taivas on kiinnostunut meidän hyvinvoinnistamme ja odottaa, että pyytäisimme sen viisautta ja voimaa. Jokaista vastustavaa vaikutusta, olipa se avointa tai salaista, voidaan menestyksellisesti vastustaa, ”ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.” Jumala on nyt yhtä halukas kuin muinoin toimimaan inhimillisten ponnistusten kautta ja saattamaan suuria aikaan heikkojen välikappaleiden avulla. Emme saavuta voittoa lukumäärän avulla, vaan sielun täydellisen antautumisen kautta Jeesukselle.

"Nyt, kun armo yhä viipyy, kun Jeesus rukoilee meidän puolestamme, tehkäämme perusteellinen työ iankaikkisuutta varten." Southern Watchman, 25. joulukuuta 1906.